

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **MIREL INVEST, družstvo**, se sídlem Příkop 8, Brno, zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Horní náměstí 103/2, Opava, o přezkum rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 18. 7. 2011, č. j. 2011/19383 - 421, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2011, č. j. 11 Ad 23/2011 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 11. 2011, č. j. 11 Ad 23/2011 - 16, zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutí původně žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí pro nezaplacení soudního poplatku; Ministerstvo práce a sociálních věcí jako správní orgán II. stupně potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně (Úřadu práce Brno - město), který za správní delikt na úseku zaměstnanosti podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, uložil žalobci (dále jen „stěžovateli“) pokutu ve výši 170 000 Kč a paušální náhradu nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil shora označené usnesení městského soudu, neboť soudní poplatek ve výši 3000 Kč uhradil bankovním převodem dne 29. 11. 2011 v den doručení usnesení o zastavení řízení.

Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[3] S účinností zákona č. 367/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přešla působnost odvolacího orgánu ve věcech správních deliktů ve věcech zaměstnanosti od 1. 1. 2012 na Státní úřad inspekce práce, který se vyjádřil dne 9. 3. 2012 k výzvě Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 42/2012 - 20 ze dne 6. 3. 2012 k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a dne 15. 3. 2012 k samotné kasační stížnosti; Státní úřad inspekce práce navrhl zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku a zamítnutí kasační stížnosti vzhledem k marnému uplynutí lhůty pro úhradu soudního poplatku.

[4] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 3. 2012, č. j. 6 Ads 42/2012 - 30, nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[5] Nejvyšší správní soud stěžovatele nevyzval k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost (jinak zpoplatněnou částkou 5000 Kč dle položky 19 sazebníku poplatků – Přílohy 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů dále jen „zákon o soudních poplatcích“), jelikož v řízení o kasační stížnosti jde o posouzení usnesení, jímž bylo zastaveno řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku a trvání na podmínce uhrazení soudního poplatku za takovou kasační stížnost by znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, dostupné na www.nssoud.cz).

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitostí kasační stížnosti; ta byla podána oprávněnou osobou (§105 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“) včas ve stanovené lhůtě (§106 s. ř. s.); stěžovatele zastupuje advokát (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), kasační stížnost je přípustná.

[7] Stěžovatel kasační stížností uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jímž napadá nezákonnost usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, neboť dotčený soudní poplatek měl uhradit bankovním převodem uskutečněným dne 29. 11. 2011 ve lhůtě do nabytí právní moci napadeného usnesení, které tak lze zrušit a pokračovat v řízení.

[8] Stěžovatel žalobou brojil proti správnímu rozhodnutí, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 170 000 Kč a paušální náklady správního řízení ve výši 1000 Kč za správní delikt spáchaný na úseku zaměstnanosti. Vzhledem k tomu, že ve věci se nejedná o řízení ani osobu, jež § 11 odst. 1 resp. 2 zákona o soudních poplatcích osvobozuje od soudního poplatku a stěžovatele od poplatku neosvobodil soud, vznikla stěžovateli dne 20. 9. 2011 s podáním žaloby (§4 odst. 1 zákona o soudních poplatcích) proti rozhodnutí správního orgánu poplatková povinnost ve výši 3000 Kč (srov. položku 18, bod 2 písm. a/ Přílohy 1 Sazebníku poplatků zákona o soudních poplatcích ve znění účinném od 1. 9. 2011). Stěžovatel tuto povinnost nesplnil, městský soud jej podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích usnesením č. j. 11 Ad 23/2011 - 6 ze dne 6. 10. 2011 vyzval k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 10 dní a poučil jej o následcích nezaplacení. Usnesení stěžovateli bylo doručeno 11. 10. 2011 a jelikož stěžovatel ve lhůtě do 21. 10. 2011 soudní poplatek

nezaplatil, Městský soud dne 24. 11. 2011 zastavil řízení; napadené usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 29. 11. 2011, tímto dnem rovněž nabylo právní moci.

[9] Stěžovatel prostřednictvím svého zástupce poukázal platbu soudního poplatku za žalobu na účet městského soudu dne 29. 11. 2011, tedy v den doručení usnesení o zastavení řízení; téhož dne podal elektronicky kasační stížnost k Městskému soudu v Praze. Z dokladu „Záznam o složení“ ze dne 1. 12. 2011 založeného na č. l. 25 soudního spisu městského soudu vyplývá, že platba byla připsána na účet soudu dne 30. 11. 2011.

[10] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 147/2007 - 103 ze dne 29. 5. 2008 dostupného na www.nssoud.cz, soud usnesení zruší a může pokračovat v řízení a vydávat další rozhodnutí o věci (srov. § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích), zaplatí-li účastník soudní poplatek dříve, než usnesení (o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku) nabylo právní moci; to platí i tehdy, učiní-li tak v den, kdy usnesení nabylo právní moci, před uplynutím posledního okamžiku tohoto dne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 127, dostupný na www.nssoud.cz).

[11] Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 5 Afs 1/2007 - 127 ze dne 17. 4. 2008 dostupném na www.nssoud.cz, s odkazem na judikaturu Ústavního soudu (např. nález II. ÚS 318/2000, ze dne 30. 10. 2001) dále vyslovil, že smyslem tzv. soudcovské lhůty, kterou stanoví soud pro zaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, je vymezení času pro provedení procesního úkonu – zaplacení soudního poplatku; tato lhůta je lhůtou procesněprávní a pro její zachování postačí, je-li poslední den předáno podání s vylepenými kolkovými známkami k poštovní přepravě.

[12] Od uvedeného však Nejvyšší správní soud zásadně odlišil situaci předvídanou ustanovením § 9 odst. 7 věty první, neboť stanovení povinnosti soudu zrušit usnesení o zastavení řízení, jestliže účastník zaplatí poplatek dříve, než toto usnesení nabude právní moci, není možné vůbec považovat za určení lhůty, a to ani zákonné, neboť v tomto ustanovení chybí specifikace skutečnosti, která by stanovila počátek lhůty, stejně jako určení její délky. Proto nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení nelze považovat za konec lhůty (a to ani lhůty stanovené přímo tímto zákonným ustanovením, ani za konec soudcovské lhůty stanovené dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích), a proto také nelze užít dobrodiní speciálního ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. o tom, že lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty zasláno soudu prostřednictvím držitele poštovní licence. Nejvyšší správní soud (mj. i s odkazem na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 2/07 ze dne 13. 11. 2007, na který stěžovatel rovněž poukazuje) dospěl k závěru, že poslední den pro zaplacení poplatku je den, kdy bylo usnesení o zastavení řízení doručeno. Účinky usnesení může tedy účastník zvrátit tím, že kdykoli během téhož dne soudní poplatek zaplatí. Posledním okamžikem tohoto dne usnesení o zastavení řízení nabývá právní moci, stane se tedy závazným a nezměnitelným, resp. nezvratitelným a poplatková povinnost zanikne.

[13] V rozhodované věci stěžovatel platbu soudního poplatku provedl bezhotovostně nikoliv kolky; výpis o realizaci platby bankovním převodem prostřednictvím internetového bankovnictví (založen na č. l. 23 soudního spisu) potvrzuje, že stěžovatel

prostřednictvím zástupce dne 29. 11. 2011(tj. v den nabytí právní moci usnesení) odeslal platbu na účet Městského soudu v Praze; stěžovatel se domnívá, že tímto dnem uhradil soudní poplatek.

[14] Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí. Podle § 13 odst. 2 zákona o soudních poplatcích se při správě placení poplatků postupuje podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů; podle § 166 odst. 1 daňového řádu se za den platby daně (zde soudního poplatku) považuje u platby, která byla prováděna poskytovatelem platebních služeb nebo provozovatelem poštovních služeb, den, kdy byla připsána na účet správce daně (zde městského soudu). Vzhledem k tomu, že, jak již výše bylo vyloženo, nelze v případě § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích užít dobrodiní zachování lhůty podle § 40 odst. 4 s. ř. s. a dnem připsání na účet soudu, jemuž měl stěžovatel soudní poplatek zaplatit, je podle záznamu o složení 30. 11. 2011, tedy den následující po nabytí právní moci usnesení, je nepochybné, že stěžovatel soudní poplatek nezaplatil v limitu mu daném § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích. Nejvyšší správní soud nad rámec uvedeného rovněž poznamenává, že stěžovatel mohl soudní poplatek zaplatit kdykoliv v časovém období od podání žaloby dne 20. 9. 2011 do 29. 11. 2011, během níž jej k zaplacení poplatku vyzval i soud. Nejvyšší správní soud proto považuje prostor, který soud stěžovateli k zaplacení poskytl, za dostatečný, a to i z pohledu nezbytné domluvy stěžovatele a jeho zástupce (srov. bod 24 nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 2/07 ze dne 13. 11. 2007).

[15] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného neshledal nezákonnost usnesení Městského soudu v Praze o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, dle spisu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu